

ДВЕРІ В МОРОК

МАТЕРІАЛИ

Українське видання © 2025 Geekach • www.geekach.com.ua

Це доповнення до настільної рольової гри «Поклик Ктулху» (7-ма редакція), що також сумісне зі збірником Pulp Cthulhu.

Двері в морок © 2016, 2024 Chaosium Inc. Усі права застережено. Поклик Ктулху © 1981–2024 Chaosium Inc. Усі права застережено. Pulp Cthulhu © copyright 2016, 2020 Chaosium Inc. Усі права застережено. «Поклик Ктулху», Chaosium Inc. і логотип Chaosium — зареєстровані торгові марки Chaosium Inc. Усі права застережено. Pulp Cthulhu — торгова марка Chaosium Inc. Усі права застережено. Шрифт «Cthulhu» © 2014 Стейсі Маршалл. Містичний знак Chaosium (Знак Старших богів) © 1983 Chaosium Inc. Жовтий знак Chaosium © 1989 Chaosium Inc. Усі права застережено. Гла'акі, Зелена цвіль й «Одкровення Гла'акі» © 2020 Ремсі Кемпбелл, використано з дозволу. Чорнота та Їбб-Цтлл © 2020 Браян Ламлі, використано з дозволу. Ллойгор © 2020 спадок Коліна Вілсона, використано з дозволу.

Chaosium» визнає, що авторство й права на Міти Ктулху іноді складно визначити, а деякі з цих мітів уже стали частиною суспільного надбання. Якщо ви маєте зауваження щодо вказаних тут творців, будь ласка, пишіть нам на mythos@chaosium.com.

Це художній твір. У тексті змальовано реальних людей, місця та події; усі описи пропущені крізь призму Мітів Ктулху та гри «Поклик Ктулху», тому можливі неточності й відмінності від прототипів, реальних місць чи подій.

Автори не хотіли образити нікого живого чи мертвого; жодну людину, яка живе у згаданих місцях.

Матеріал захищений законодавством про авторське право. Будь-яке відтворення цього твору без письмового дозволу «Chaosium Inc.», крім використання стислих витягів для оглядів та копіювання листів персонажів, мап, планів і матеріалів для безпосередньої гри, суворо заборонене.

МАТЕРІАЛИ ДЛЯ ГРАВЦІВ

Провіденс, 5 січня 1811 р.

Дорогий мій Філіпе!

З глибоким жалем мушу повідомити, що Елайджа Вінкотт покинув цю землю юдолю і перебуває зараз в обіймах Господа. Ми всі знали, що він вже давно знемощує і занепає духом. Однак він не скаржився нікому на свої недуги й уникав будь-якого товариства. Я навідувався в його заміський будинок, де він жив останні роки. Лише лежачи на смертній постелі, він порушив обітницю і розкрив мені таємницю, яку я запам'ятав доволі погано. Я не зовсім упевнений, що маю право передавати її тобі, однак знаю, як ти турбувався за нашого спільного друга.

Він розповів, що 15 років тому надумав відродити справу, якою ми займалися раніше. Кляті закони, направлені проти нашого щоденного хліба, і ті негаразди, які навалилися на бідолошного Аджона Брауна, неймовірно непокоїли його. Гадаю, ти пам'ятаєш характер Елайджі... що саме він казав тоді в генделіку. Ми думали, що це звичайні фантазії під впливом зеленого змія, і сміялися, коли він пропонував прорити тунелі під містом. Ми навіть не підозрювали, що то були ніякі не фантазії та що він таємно втілював свої плани.

Коли копали моє у будинку Елайджі Вінкотта, то виявили тунель. Він доходив майже до річки, і його доволі просто вивели на поверхню. Через цей тунель він міг возити рабів у місто та з міста.

Усе було майже готово. Елайджа нетерпляче чекав у себе вдома, коли йому доставлять невідомців. Але вони не з'явилися.

Не розуміючи, що могло їх затримати, Елайджа спустився зі слугами в підземелля, щоб знайти їх. Однак там їх чекали лише мерці. Страшним голодом він розповів про рештки людських тіл, розкиданих по тунелю, наче ганчір'я – білих і рабів, усе впереміш. Хоч він і не затримався там надовго, але був переконаний, що в тунелях знайшли не всі тіла, наприклад, не було тіл жінок-невільниць. Куди могли зникнути інші та яка їхня доля? Тількива печер наче насміхалася над ним, приховуючи таємницю. Він швидко повернувся назад, спорудив стіни з міцної цегли в підвалі свого будинку та біля річки, щоб стримати те невідоме, що мешкає внизу.

Відтоді його душа не знала спокою. Зрештою він покинув свій будинок. Саме тоді він занедужав і більше не розповідав про свої плани з обходу закону. На смертній постелі в останні миті життя він розповів, що тунелі, з яких він утік, тягнуться глибоко вниз під місто. Подивившись у вікно на червоні клени, він віддав Божу душу. Сподіваюся, що заміське життя принесло йому хоч трохи спокою. Хай подібна доля не спіткає його нащадків, що успадкували маєток у Провіденсі!

Зі щирою повагою,

Ансейков Ешоп

ДАЙ БОЖЕ, ХТОСЬ КОЛИСЬ, МОЖЕ,
ПРОЧИТАЄ ЦІ СЛОВА. Я, ДЖОН ГАРПЕР, ПИШУ,
ЩОБ ПОВІДОМИТИ ПРО ЛИХО, ЯКЕ СТАЛОСЯ
ЗІ МНОЮ І МОЇМИ ТОВАРИШАМИ. ПІДСТУПНИЙ
ВІНСКОТТ ПОСЛАВ НАС НА НЕМИНУЧУ СМЕРТЬ.
ВІН ЗНАЙШОВ ТУНЕЛЬ І ВИРІШИВ, ЩО ТЕПЕР
ЗМОЖЕ ПРАЦЮВАТИ, ПОПРИ ЗАБОРОНУ ВЛАДИ
РОД-АЙЛЕНДУ. ЙОМУ БУЛО БАЙДУЖЕ, ХТО
Й НАВІЩО ВИРИВ ЦЕЙ ТУНЕЛЬ. ВІНСКОТТУ
ЗДАЛОСЯ, ЩО ВІН УХОПИВ БОГА ЗА БОРОДУ,
І ЗРЕШТОЮ ВІН ПОГУБИВ НАС. ВІН ВІДІСЛАВ НАС
ДОПРАВИТИ ТОВАР. НА НАС НАПАЛИ МЕРЗЕННІ
ПОТВОРИ, І ЖИВІ ПОЗАДРИЛИ ТИМ, ХТО ВІДРАЗУ
ЗАГИНУВ ВІД ЦИХ ЖАСКИХ ПАЗУРІВ І ЗУБІВ.
РЕШТУ З НАС ПРИВЕЛИ СЮДИ. СВЯТЕ ПИСЬМО
І ПРОПОВІДНИКИ КАЖУТЬ НАМ, ЩО ГОСПОДЬ
ПРОКЛЯВ ЗМІЙ І ПРИРІК ІХ ВІЧНО ПОВЗАТИ
НА ЧЕРЕВІ. ТОДІ ЧОМУ НАШ НОВИЙ ГОСПОДАР
ХОДИТЬ НА СВОЇХ ДВОХ? ЯК ВІН І ЙОГО НАРОД
УНИКЛИ БОЖОГО ПРАВОСУДДЯ? МОЖЛИВО,
ВОНИ СПАЛИ ТУТ ЩЕ ДО ГРІХОПАДІННЯ,
І ТОМУ ПРО НИХ ПРОСТО ЗАБУЛИ? ОТЖЕ,
ТЕПЕР МИ СЛУЖИМО НЕНАВИСНОМУ ЗМІЮ.
ВІН ЗМУЩУЄ ВСІХ ПРАЦЮВАТИ НА НЬОГО,
ЗМУЩУЄ НАС ЗЛЯГАТИСЯ, НАЧЕ МИ ЯКАСЬ
СКОТИНА. Я БАЧИВ, ЯК МОЇ ТОВАРИШІ ВМИРАЛИ
ВІД ВИСНАЖЕННЯ АБО З ПРИМХИ ЗМІЯ.
МИ ТУТ НАВІКИ СХОВАНІ ВІД МИЛОСТИВИХ
ОЧЕЙ ГОСПОДА.

Привіт!

Якщо пам'ятаєш, нещодавно я ліг у Данверську
божевільню, щоб полікуватися і відновити сили після
тієї містичної пригоди. Так ось, я страшно помилюся,
вибравши Данверс. Тут мені серйозно загрожують
фізична, психічна й духовна небезпеки. У цьому місці
все якесь «неправильне». Мене не відпускають.

Пошту перевіряють, тому мені довелося відправити
цього листа потайки.

Благаю, приїдь і забери мене з цього моторошного місця.
І дуже раджу прихопити товаришів – наодинці сюди
лізти небезпечно.

Твій друг,

Ларрі Крозвелл

Державна психіатрична лікарня Данверса

Мейпл-стріт, 450 * Данверс, Массачусетс

Шановний

!

Будь ласка, ігноруйте мого
попереднього листа до вас.

Я мав звичайну панічну атаку.

Тут усе добре, не приїжджайте.

Я потребую відпочинку й догляду
лікарів.

Дякую.

Щиро,

Лоуренс Крозвелл

У ДАНВЕРСЬКІЙ БОЖЕВІЛЬНІ ЗБУДУВАЛИ АМФІТЕАТР ДЛЯ ПАЦІЄНТІВ

Працівники Державної психіатричної лікарні Данверса здійснили прорив, побудувавши невеликий амфітеатр. Тут пацієнти лікарні зможуть поспілкуватися, узяти участь у поетичних читаннях і послухати музикантів у ідилічному театрі просто неба біля ставка. «Це чудове місце, де вода зустрічає землю», — сказав головний лікар, доктор Джеймс Бергер.

Пацієнт божевільні й керівник будівництва Ендрю Макбрайд додав, що його команді було особливо важко розколоти й прибрати величезний гранітний диск із химерними візерунками, укопаний у пагорб у тому місці, де планували збудувати амфітеатр. Попередній головлікар лікарні, доктор Вільям Шайн, навіщо помістив цей диск на пагорбі Гаторна. Доктор Шайн був відомим мандрівником і нібито вірив, що цей диск принесе божевільні удачу.

Місцеві жителі не задоволені витратами на амфітеатр психічнохворих. Проте доктор Бергер наполягає, що це рішення було правильним: «Важливо пам'ятати, що ми бажаємо добра всім нашим громадянам, а особливо ми мусимо дбати про тих, хто занадто вразливий або хворий, щоб влитися до великого світу».

ДАНВЕРСЬКА БОЖЕВІЛЬНЯ ЗАЛИШАЄТЬСЯ БЕЗ СВОГО СВІТИЛА?

Уродженець Салема доктор Вільям Шайн, що двадцять п'ять років працював головним лікарем Державної психіатричної лікарні Данверса, іде на пенсію. Доктор Шайн славиться великою ерудицією, добротою і прогресивними методами лікування, а головне — тим, як він змінив свій заклад на благо пацієнтів. До його приходу в 1890 році божевільня мала погану репутацію, а настрій персоналу був кепським. Показники нещасних випадків і смертей пацієнтів цієї лікарні були одними з найвищих у країні.

Іноді доктор Шайн здавався таким же божевільним, як і пацієнти, яких він так успішно лікував. Наші постійні читачі, напевно, пам'ятають скандал, коли доктор Шайн, пробувши менш ніж рік на посаді, за рахунок платників податків помістив скульптуру у вигляді гранітного диска на березі ставка на території божевільні. Однак і тоді, і зараз доктор Шайн наполягав, щоб цю прикрасу не чіпали навіть після того, як він залишить посаду. Утім, попри свої дивацтва, за свою довгу кар'єру доктор зумів зробити божевільню успішною і завдяки цьому вписати своє ім'я в історію Данверса.

У юності доктор Шайн побував у багатьох екзотичних країнах. Тепер же він заявляє, що хоче провести залишок днів у тиші в рідному Салемі. Доктор також повідомив, що має намір заповісти свої особисті та професійні документи Салемській лікарні.

Про свого наступника, доктора Джеймса Бергера, доктор Шайн дуже високої думки: «Доктор Бергер, безсумнівно, буде щирим захисником хворих і чудовим керівником нашого закладу. Я лише сподіваюся, що він не стане ворухити старе каміння, а зосередиться на світлому майбутньому лікарні». Від імені нашої газети бажаємо доктору Шайну довгого та щасливого життя на пенсії.

2 червня 1890 року

Коріння проблеми цієї божевільні заходять глибоко. Вони розташовані у тій площині, у яку ніколи не повірять мої шановані колеги, переконані, що Всесвіт раціональний і впорядкований. Якщо я наслідуюсь повідати знайомим про власні підозри, мене самого замкнуть у цій божевільні як пацієнта, а не керівника. Однак я вже зустрічався під час мандрів з подібним, тому знаю, що діяти треба швидко. Потвора вже помітила мої підозри й спробувала мене підкорити. Але я промовив захисні слова, вивчені багато років тому в загадковому стародавньому місті, отже, поки що я в безпеці. Я мушу якнайшвидше знайти диск Гаторна, щоб ув'язнити потвору, яка мучить місцевих жителів і плутає розуми хворих і вразливих. Гаторн прибрав диск, вирішивши, що це язичницьке капище для поклоніння духам. Якої ж страшної помилки припустився цей фанатик! Дасть Бог, я відшукаю цей диск, а знайшовши, утихомирю потвору, яка переслідує всіх нас на пагорбі Гаторна.

12 листопада 1890 року

Я знайшов диск Гаторна. Як я і думав, це старовинний знак із прадавніх часів — оберіг від того, хто мешкає в самій землі та в самому повітрі цього пагорба. Слава Богу, диск у чудовому стані, попри довгі роки недбалого зберігання. Вирізьблений на ньому символ досі такий же ясний, як день, коли диск тут встановили... Цікаво, хто це зробив? Утім, ліпше не заглиблюватися в ці давні таємниці. Тепер мій обов'язок — знову встановити диск на пагорбі й ув'язнити того, чия сутність чужа всьому, що цінне для нас у цьому світі.

3 грудня 1890 року

Усе готово. Знак встановлено на землі. Той, хто живе в пагорбі, віднині занурився в сон, схожий на саму смерть. Платники податків обурені витратами на встановлення «непотрібної прикраси» посеред божевільні, але байдуже — вони не планують зносити його й перебувають у блаженному невіданні щодо його справжнього призначення. Однак для обізнаних я повідомляю: знак служить оберегом віднині й навіки. Я вже бачу ознаки покращення в пацієнтів і працівників. Вони наче просинаються від довгого кошмарного сну наяву.

7 травня 1915 року

Зустрічався зі своїм наступником. Доктор Джеймс Берґер здається бадьорим і кмітливим юнаком. Зважаючи на його нестримну енергію, я окремо попросив нізащо не прибирати диск з пагорба на краю ставка. Чи дослухається він до моїх слів? Я не міг повідомити йому справжню причину, з якої встановив диск багато років тому. Довелося вигадати, що диск мені дорогий як пам'ять, щоб справити на нього враження. Молю Бога, щоб Берґер не забув про свою обіцянку не чіпати диск.

Постояльці

[illegible]

плем'я індіанців-абенаків жило в долині річки Коннектикут у Вермонті, Нью-Гемпширі й Массачусетсі.

Колись абенакам належали землі біля озера Сквотерс, яке вони називали Понкі-мказас (Воронячим) через безліч ворон, що мешкали навколо. Однак у 1722 році індіанців витіснили англійські колоністи. Останні невдовзі зрозуміли, що даремно оселилися тут: ані полювання, ані риболовля не давали змоги прогодуватися. До того ж місцеві дерева погано годилися як на дрова, так і на будівництво, тому будинки швидко почали гнити. Поселенці залишили села й пішли далі на північ. Довгими роками їхні покинуті хатини служили притулком бурлакам, рабам-утікачам і дезертирам, поки їх нарешті не змило під час розливу озера в 1805 році. На той час місцеві стали називати його озером «сквотерів» (нелегальних мешканців), і ця назва збереглася до наших днів.

Я так втомився від супереток із батьком, а в цій дірі нормально не відпочинеш. Ще й автівка зламалася — старий Вільям обіцяє полагодити, але я не впевнений, що йому можна довіряти. Місце таке моторошне, що аж дрижаки беруть. Я тут лише одну ніч, а вже бісять галасливі жаби на озері. Коли я вийшов прогулятися, то побачив вогні на воді. Рибалки-опівнічники, чи що? Однак усі три човни були прив'язані, а ці старезні брати на ладан дихають, куди там плавати ногами. Уже одно від того озера смердить! Минула ніч була найгіршою. Я ходив уві сні! Такого зі мною не було з дитинства. Мені наскочило, що я під водою, пливу через дивне місто, у якому повно трунів. Прокинувся після опівночі біля свого номера, ледь не затерз на смерть. А тим часом у приймальні горіли вогні. Ці старизані якісь страшні, добре, що я з ними тайже не перетинаюся. Постійно сидять у своїй майстерні... Чи що то за кімната аж біля озера?

Дідько, якщо машину сьогодні не відремонтують, мені доведеться їхати в Кінгспорт автостопом.

Як же мені тебе бракує, Емілі!

Люба Мері!

Не думаю, що ви знаєте мене, але я знаю вас, бо працюю на вас. Звісно, я не той джентльмен, якого ви заслуговуєте, однак я чоловік добрий, душевний і роботящий.

Хоч це може здатися вам несподіваним, але ви мені дуже сподобалися. Я бачив вас, коли ви прийшли на будівництво, спостерігав за вами й хотів би побачити вас знову. Я маю для вас подарунок, який хочу вручити вам завтра біля гуртожитку. Це дорогоцінний камінь невідомого походження, який ми знайшли на будівництві. Він дуже красивий, ніби величезна перлина! Я знаю, що ви вчитеся в Міскатонікському університеті, тому цей камінь може зацікавити вас.

Я буду в себе в номері в готелі «Борден-Армс», сьогодні й завтра мене можна знайти там.

З превеликою симпатією,

Альфред Гаккетт

МАТЕРІАЛИ ДЛЯ ГРАВЦІВ

Матеріал «Узи 2»

Мері,

Гадаю, це яйце. Однак я не знаю,
чиє саме. Приходьте якнай-
швидше. Я не знаю, що робити,
коли воно вилупиться.

Альфред

Матеріал «Узи 3»

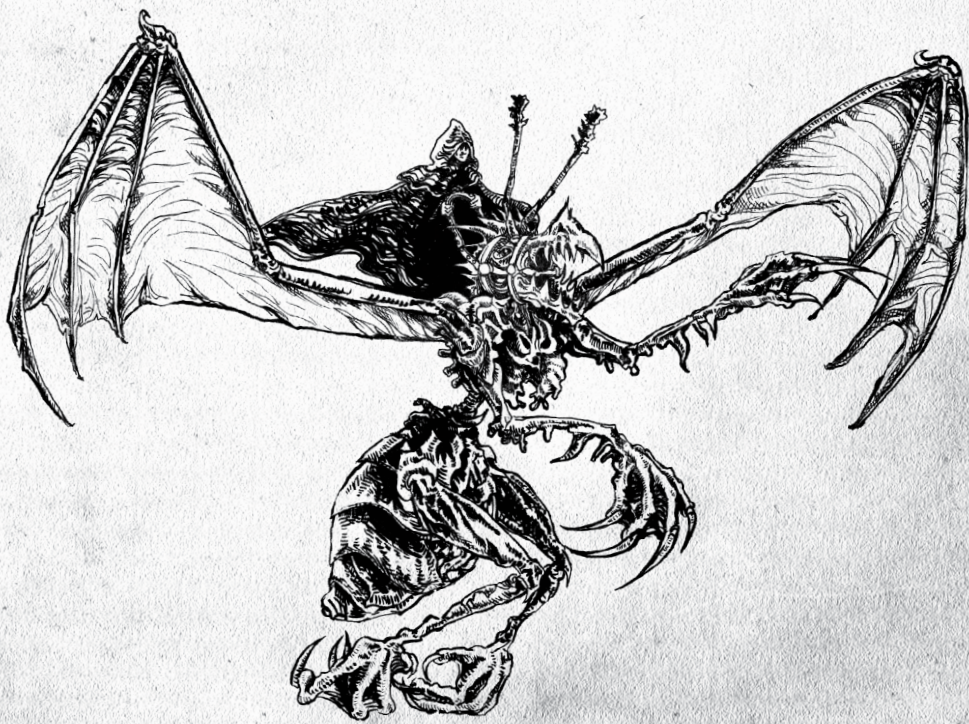
Істота завбільшки приблизно
з кошеня з аналогічною будовою
скелета, якщо не зважати на те,
що вона часто стає на задні лапи,
а передні лапи (чи подовжені руки)
вистягує вперед. Чотири кінцівки
нагадують щось середнє між
людськими руками й котячими
лапами (утім, пазурі неможливо
втягувати). На спині складна
кістково-м'язова структура,
з якої ростуть крила, як у кажана.
Голова нагадує кінську, але будь-яку
подібність нівелюють хижацькі ікла
в пащі й шипасті роги над очима.
Шкіра в неї груба, як у рептилії,
але не луската. Інакше кажучи,
за текстурою шкіра нагадує луску,
проте лусочок немає.

Забобони й легенди округу Ессекс ~ 76

Сумнозвісний Болотний Чаклун з Іпсвіча століттями наганяв жах на округ Ессекс, якщо вірити місцевим легендам. Свідчення про нього з'являються ще в XVIII столітті, коли зникнення людей і худоби вперше стали приписувати Болотному Чаклу. У цих історіях згадується, що в Чаклуна був ручний демон. Місцеві часто згадували ляскання його великих крил.

З часом легенди ставали все божевільнішими. Подейкували, що Болотний Чаклун літає в нічному небі верхи на потворі, схожій на дракона, тримаючи місцевих жителів у страху. Нижче наведена ілюстрація художника, зроблена згідно зі свідченнями юнака на ім'я Ендрю Леман, який нібито бачив Чаклуна в 1906 році, коли той летів уночі над соляними болотами верхи на потворі.

Виклик і підкорення Скакуна із зірок

Виконуй, коли Альдебаран у небі над горизонтом.

Це створіння служитиме тобі охоронцем, солдатом, убивцею, кур'єром і скакуном. Виклич його й підкори його волю так, щоб воно й пискнути не посміло. На останній стадії дій обережно, не дай йому напасти, бо страшний цей звір, якщо його не приборкати.

Пролий кров шестимісячного безвадного теляти або ніжної дівчачої, якій не минуло ще чотирнадцять зим, розлий багрянчу рідину по камінню вістара виклику й повторюй таку мантру:

«Ікк хта яагн нег! Б'яхі хта мег, да наї, с'номмас наї'рб! Яагн нег, ікк хта».

Після цього тричі подуй у свисток після кожного повторення мантри.

Через певний час небо розверзеться і з темних сфер спуститься зоряний скакун у срібному пуху після мандрів за гранню світів.

Почувши поклик, він змушений буде явитися, однак його природа проти будь-якого примусу.

Якщо не впораєшся з ним, у твоїх очах навіки погасне світло. Кинджалом, ще багряним від крові жертви, укажи спершу на створіння, потім на землю, і в такий спосіб оголоси свою владу над ним. Волю свою сповна вклади в цей ритуал, бо потвора може скористатися слабкістю людською, щоб утекти назад до зірок.

Щосили промов: «Ікк хта, б'яхі! Хта мег». З успіхом твоїм потвора припаде перед тобою і підкориться твоєму слову.

Після виконання наказів твоїх звичай вимагає відпустити потвору на волю. Візьми кістяний кинджал і накресли Х у повітрі над цим створінням. Це означає, що служба її закінчена.

Потім гострим кінцем кинджалу розріж собі передпліччя від ліктя до зап'ястя, пролий три каплі своєї крові на землю і промов: «Яагн нег, б'яхі! Ктха мег».

Радіючи звільненню, потвора негайно зникне в небесах.

Матеріал «Узи 6»

Потвору можна виганяти
й без виконання завдання.
Це необхід'язково.

Виганяти треба так:
«Іж хта, аагн нег, д'ахї! Хта меє».
Промовити тричі.

Після третього разу провести
лезом від лівого ока до підборіддя
і накапати з рани 13 крапель
крові в ващу. Кров набрати в рот.

Випити її в шорду потвори
зі словами: «Хта меє!»

Це вижене потвора до зріст.

Матеріал «Чорноша І»

СКОТОБІЙНЯ КЕМ
Рівер-стріт, 143

63 Б X 12 \$ =
819 \$ x 15% =
122.85 \$